

24.03.99

98/3755 KiA

Dette rundskriv er et tillegg til rundskriv
F-108-95

Kirkelige fellestråd
Menighetsråd i kommuner med ett sokn
Bispedømmerådene

GRAVER MED INNHOLD SOM ER SVØPT I PLAST

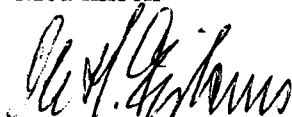
Departementet har en tid vært oppmerksom på de problemer som har oppstått som en følge av at det over en periode fra tidlig i 1950-årene ved gravlegging på flere kirkegårder ble benyttet liksvøp av plast. Ved oppgraving for gjenbruk av gravene viser det seg at det bare har skjedd en beskjeden nedbryting av innholdet. Det er utviklet en metode for hurtig nedbryting gjennom injisering av ulesket kalk inn i disse gravene. Da det til metoden også knyttes problemstillinger av sjelesørgerisk og etisk art, har departementet forelagt saken for Bispemøtet som bl.a. uttaler:

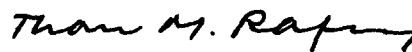
Mange finner det rimelig å se denne metoden som en form for kremasjon, og dermed reises spørsmålet om det er etisk og sjelesørgerisk forsvarlig å bruke den, da en jo ikke vet nok om de avveielser som lå til grunn hos avdøde eller pårørende for å velge begravelse. Det er likevel klart at i mange tilfeller vil det være i strid med avdødes ønske å gjennomføre en kremasjon. På den annen side er det trolig også i strid med avdødes ønske at det nå skjer en konservering og oppbevaring på ubestemt tid. Dette betyr at en uansett hvilke av disse to alternativer en velger vil komme til å krenke avdødes ønske, og avdøde selv har ikke hatt mulighet til å velge mellom dem.

Bispemøtet konkluderer med at bruk av ulesket kalk ikke er etisk uforsvarlig, men forutsetter at metoden kun brukes der det har vært brukt liksvøp av plast og ikke i andre tilfeller, og at kirkegårdsfreden ikke forstyrres på utilbørlig måte. Bispemøtet peker også på at bruk av metoden bør først skje etter at en har vurdert å bruke muligheten som er gitt til å gå ned på kravet om jordoverdekning, jf departementets rundskriv F-108-95. Denne dispensasjonsadgangen er videreført i § 13 tredje ledd i forskrift til gravferdsloven.

Departementet viser til dette, og understreker at det ligger til de lokale kirkegårdsmyndigheter å eventuelt beslutte å ta metoden i bruk. Utgiftene må i tilfelle dekkes på samme måte som andre driftsutgifter vedrørende kirkegårdene, uten særskilt tilskudd fra staten. Det må også sørges for god informasjon til de pårørende.

Med hilsen

Ole H. Fisknes e.f.
ekspedisjonssjef

Thom M. Rafoss
avdelingsdirektør